

ere blevne, om ikke favoriserede overfor deres kongerigiske Colleger, saa dog ansatte saaledes, at man har taget Hensyn til deres Stilling, netop ved den Maade, hvorpaa de ere blevne ansatte. De ere f. Ex. blevne rangerede ind i den almindelige danske Række som de Yngste, men tillige ere de blevne constituerede i Stillinger, hvor man har kunnet give dem en høiere Løn end den, de havde kunnet faae efter deres Plads i den danske Række. Jeg anseer det for aldeles utilladeligt at skubbe hele denne Række ind mellem de forskjellige lønede Assistenters og lade dem tage de Alderstillæg, som disse i en lang Række af Aar have sultet efter. Vil man gjøre Noget — og jeg troer, at der er en fornøftig Grund til at gjøre Noget — nuvel, saa skal der Intet være iveien fra min Side, naar man vil bevilge mig de fornødne Midler dertil; men at tage Brødet fra de kongerigiske Folk og give det til de flesvigiske, det finder jeg aldeles ikke tilstrækkelig Grund til at gjøre. (Frederiksen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning!).

Jeg har udtalt, at jeg ikke er istand til at følge med det ærede Udvalg i dets Forslag om Pensionsreglerne. Jeg er villig til at gaae indtil 1,000 Rd., men ikke videre, og jeg er imod, at man indskrænker min Forbring om en Trediedeel. Det forekommer mig desuden, at det er en løstelig Stilling, man i det Hele taget anviser Embedsmændene i tredje Klasse; en Deel af dem vil man nemlig give Pension, Andre vil man ikke give den. De altsaa, som rykke op som gamle Soldassistenters, tage deres Pensionsret med sig, men de, som f. Ex. sættes ind fra Administrationen og der ikke opnaae Pensionsberettigelse, faae ingen Pension. Nu forekommer det mig, at dette er en Uligghed i Vilkaar, som der ikke er fjerneste Anledning til at admittere, og jeg skal tilføie, at det overordentlig let kan have den skadelige Følge, at man maa tage gamle og middelmaadige Assistenters og anbringe dem i 3die Klasse, fordi de Yngre, om de end ere nok saa dygtige, ikke kunne være tjente med at gaae ind i den høiere Klasse, fordi de endnu ikke have erhvervet denne Pensionsret, altsaa ikke endnu have tjent mellem 10 og

15 Aar i Assistentklassen. Det forekommer mig ogsaa at være et Forhold, som man helst maatte undgaae og som man kunde undgaae, naar man vilde følge det Forslag, som jeg har tilladt mig at stille, nemlig at Alle sættes ned i fjerde Klasse, og at Alle ere deelagtige i efter visse Aars Forløb at modtage Alderstillæg, hvoriimod de, der saa blive tilbage i 3die Klasse — altsaa alle de, der have en Gage af 1,000 Rd. og derover — vedblive efter Lovforslagets Text at have en directe Pensionsret. — Forslaget under Nr. 36 har jeg Intet at erindre imod, og hvad endelig angaaer Forslaget under Nr. 37, da tilstaaer jeg, at jeg desangaaende sympathiserer med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Villem) i, at man enten reent skulde ophæve denne Revisionsbestemmelse saaledes som han har foreslaet, eller at man ialfald dog skulde begrænse den til hvert 10de Aar. Det forekommer mig, at det ogsaa maatte være det, der maatte behage Thinget meest, ikke bestandigt at have disse Lønningslove liggende for sig. Og ikke alene dette, mine Herrer! Der paalægges derved Thinget et vist Ansvar og Ministeren et stort Arbejde, men der staves ogsaa en Usikkerhed i alle Forhold, som jeg troer, at man gjør bedst i at undgaae. Men paa den anden Side, kan jeg vel begribe, ikke blot efter hvad jeg har seet, at der har været Tilfælde tidligere, men efter de Vittringer, hvormed den ærede Ordfører ledsagede det af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds stillede Forslag, at det er af den Slags Ting, som det ikke kan hjælpe at sætte sig imod, og saa stor Betydning har det jo heller ikke ligeoverfor mange andre Bestemmelser i Lovforslaget, at jeg skulde lægge en særdeles Vægt paa at faae Thinget til at fravige det Forslag, som findes under Nr. 37.

Dersom jeg altsaa skulde recapitulere mine Vittringer overfor disse Endringsforslag, vil det være, at jeg er villig til at gaae ind paa Forlig saalangt, som jeg anseer det for svarligt overfor Statskassens Interesser, og overfor Embedsmændenes Vilkaar. Og, mine Herrer! tillad mig her at betone, at det virkelig er Statskassen, som det kommer an paa. En længere Udsættelse af disse Love vil ikke